Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 19 grudnia 2013 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 2200/96 — Rozporządzenie (WE) nr 1432/2003 — Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Owoce i warzywa — Organizacje producentów — Warunki uznania przez władze krajowe — Zapewnienie środków technicznych niezbędnych do składowania, pakowania i sprzedaży produktów — Ciążący na organizacji producentów obowiązek sprawowania kontroli nad spółkami trzecimi w razie przekazania tym spółkom istotnej części swych zadań

W sprawie C-500/11

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) postanowieniem z dnia 16 września 2011 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 23 września 2011 r., w postępowaniu

**The Queen**, na wniosek:

Fruition Po Ltd,

przeciwko

Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J.L. da Cruz Vilaça, G. Arestis (sprawozdawca), J.C. Bonichot i A. Arabadjiev, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Wahl,

sekretarz: V. Tourrès, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 21 lutego 2013 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Fruition Po Ltd przez P. Cusicka, sollicitor, oraz H. Mercera, barrister,

— w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez J. Beeko i L. Seeboruthe'a, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez G. Peretza, barrister,

* Język postępowania: angielski.

— w imieniu rządu niderlandzkiego przez C.S. Schillemans i C. Wissels, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez B. Schima i N. Donnelly'ego, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2013 r.,

wydaje następujący

## Wyrok

1 Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. L 297, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 20, s. 55), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2699/2000 z dnia 4 grudnia 2000 r. (Dz.U. L 311, s. 9 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 31, s. 31) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2200/96") i art. 6 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1432/2003 z dnia 11 sierpnia 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do warunków uznawania organizacji producentów i wstępnego uznawania grup producentów (Dz.U. L 203, s. 18 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 39, s. 424).

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między Fruition Po Ltd (zwaną dalej „spółką Fruition") a Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health (zwanym dalej „ministrem") w przedmiocie decyzji, mocą której spółce tej cofnięto przyznany na podstawie rozporządzenia nr 2200/96 status organizacji producentów.

### Ramy prawne

3 Przepisy prawa Unii podlegające zastosowaniu w postępowaniu głównym znajdują się w rozporządzeniu nr 2200/96 i rozporządzeniu nr 1432/2003. Rozporządzenie nr 2200/96 zostało uchylone i zastąpione przez rozporządzenie Rady (WE) nr 361/2008 z dnia 14 kwietnia 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 121 s. 1). Jeśli chodzi o rozporządzenie (WE) nr 1432/2003, to zostało ono uchylone i zastąpione przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw (Dz.U. L 350, s. 1), które z kolei zostało uchylone i zastąpione przez rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw (Dz.U. L 157, s. 1).

4 Artykuł 11 rozporządzenia nr 2200/96 stanowił:

„1. Do celów niniejszego rozporządzenia przez »organizację producentów« rozumie się każdą osobę prawną:

a) ustanowioną z własnej inicjatywy hodowców następujących kategorii produktów wymienionych w art. 1 ust. 2:

i) owoce i warzywa;

ii) owoce;

iii) warzywa;

iv) produkty przeznaczone do przetwórstwa;

v) owoce cytrusowe;

vi) orzechy;

vii) grzyby;

b) której celem działania jest w szczególności:

1) zagwarantowanie, że produkcja jest planowana i dostosowana do popytu, zwłaszcza w odniesieniu do ilości i jakości;

2) promowanie koncentracji podaży i wprowadzanie do obrotu produktów wytwarzanych przez jej członków;

3) obniżanie kosztów produkcji i stabilizowanie cen producentów;

4) wspieranie stosowania zasad uprawy, technologii produkcji, w szczególności korzystnych dla środowiska zasad gospodarki ściekami, w celu ochrony jakości zasobów wody, gleby i krajobrazu i zachowania lub stymulacji zróżnicowania życia biologicznego;

c) której statut wymaga od jej członków-producentów w szczególności:

1) stosowania zasad przyjętych przez organizację producentów dotyczących sprawozdawczości produkcyjnej, produkcji, wprowadzania do obrotu i ochrony środowiska;

2) przynależności do jednej tylko organizacji określonej w lit. a) w odniesieniu do danej produkcji gospodarstwa rolnego w zakresie jednej z kategorii produktów wymienionych w lit. a);

3) wprowadzenia do obrotu całej wspomnianej produkcji za pośrednictwem organizacji producentów.

[…]

4) dostarczania informacji wymaganych przez organizację producentów do celów statystycznych, w szczególności w odniesieniu do obszarów uprawnych, wielkości zbiorów, rentowności i sprzedaży bezpośredniej;

5) dokonywania wpłat ustalonych w statucie, przeznaczonych na tworzenie i uzupełnianie funduszu operacyjnego przewidzianego w art. 15;

d) której statut przewiduje:

1) procedury związane z określaniem, przyjmowaniem i zmienianiem zasad określonych w lit. c) pkt 1;

2) zobowiązanie członków do wpłacania wkładów finansowych potrzebnych do finansowania organizacji producentów;

3) zasady umożliwiające członkom będącym producentami dokonywania demokratycznie kontrolę organizacji i jej decyzji;

4) kary za naruszenie zobowiązań określonych w zasadach zrzeszania się, w szczególności za zaleganie z wpłatami lub naruszenie zasad ustalonych przez organizację producentów;

5) zasady przyjmowania nowych członków, w szczególności minimalny okres członkostwa;

6) zasady prowadzenia rachunkowości i opracowywania budżetu niezbędne dla funkcjonowania organizacji;

[oraz]

e) która została uznana przez dane państwo członkowskie, zgodnie z ust. 2.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie uznają za organizacje producentów wszystkie grupy producentów ubiegające się o takie uznanie, pod warunkiem że:

a) spełniają wymagania ustanowione w ust. 1 i mogą przedstawić odpowiednie dowody, w tym na zgrupowanie minimalnej liczby członków i dysponowanie minimalną wielkością produkcji, która może być wprowadzona do obrotu, określonej zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 45;

b) istnieją dostateczne dowody na to, że mogą one prowadzić swoją działalność w prawidłowy sposób, zarówno w czasie, jak i pod względem skuteczności;

c) efektywnie umożliwiają ich [swym] członkom uzyskanie pomocy technicznej w zakresie stosowania przyjaznych dla środowiska metod uprawy;

d) faktycznie dostarczają swoim członkom środki techniczne umożliwiające magazynowanie, pakowanie i sprzedaż ich produktów i zapewniają właściwe zarządzanie ich działalnością pod względem handlu i budżetu.

[…]”.

5 Artykuł 15 rozporządzenia nr 2200/96 określał warunki przyznania pomocy finansowej Wspólnoty dla organizacji producentów tworzących fundusz operacyjny. Artykuł 48 tego rozporządzenia zawierał na upoważnienie – jeśli chodzi o ten akt – Komisji Europejskiej do przyjęcia szczegółowych zasad stosowania tego rozporządzenia. W tym względzie rozporządzeniem Komisji podlegającym zastosowaniu do okoliczności w niniejszym postępowaniu głównym było rozporządzenie nr 1432/2003.

6 Artykuł 6 rozporządzenia nr 1432/2003 przewidywał:

„1. Państwa członkowskie upewniają się same, czy organizacje producentów posiadają do dyspozycji personel pracowniczy, infrastrukturę oraz wyposażenie niezbędne do osiągnięcia celów ustanowionych w art. 11 rozporządzenia […] nr 2200/96 oraz czy zapewniają funkcjonowanie w zakresie podstawowych zadań, w szczególności w zakresie:

— wiedzy na temat produkcji swoich członków,

— sortowania, przechowywania i pakowania produktów swoich członków,

— zarządzania handlowego i budżetowego,

— scentralizowanej księgowości i systemu fakturowania.

2. Państwa członkowskie określają warunki, na jakich organizacja producentów może powierzyć stronom [podmiotom] trzecim wykonanie zadań określonych w art. 11 rozporządzenia […] nr 2200/96”.

7 W tym względzie należy stwierdzić, że Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii północnej nie przyjęło przepisów określających warunki, na jakich organizacja producentów mogła powierzyć podmiotom trzecim wykonanie zadań określonych w art. 11 rozporządzenia nr 2200/96.

## Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

8 Pod koniec 2003 r. spółka Fruition wystąpiła do właściwych władz brytyjskich z wnioskiem o uznanie jej za organizację producentów w kategorii „owoce ogółem”. W swoim wniosku o uznanie za organizację producentów spółka Fruition podała w szczególności następujące informacje dotyczące struktury, procesu decyzyjnego, aktywów i działalności:

»[Spółka Fruition] nie ma spółki dominującej lub spółek zależnych, ma jednak umowę marketingową z Northcourt Group Ltd [zwaną dalej „spółką Northcourt”], spółką, której struktura członkostwa jest bardzo podobna do struktury członkostwa [spółki Fruition]. [Spółka Northcourt] korzysta z usług przedstawiciela handlowego, spółki Worldwide Fruit [zwanej dalej „spółką WWF”], w której posiada udział w kapitale zakładowym wynoszący 20%. [Spółka WWF] zatrudnia personel do spraw sprzedaży, personel techniczny, do spraw jakości, informatyczny, planistyczny i administracyjny świadczący usługi dla [spółki Fruition].

[…]

Bieżące decyzje strategiczne są podejmowane przez zarząd nominowany i powoływany z grona członków […]. Prawa głosu przysługujące członkom są oparte na wydajności produkcji w ramach [spółki Fruition] są jednak ograniczone do nie więcej niż 10% ogólnej liczby głosów dla każdego członka.

[…]

Plany składowania, pakowania i sprzedaży są określane przez personel [spółki WWF] i zatwierdzane przez [spółkę Northcourt] i [spółkę Fruition]. Składowanie i pakowanie dla ponad 100 członków odbywa się w około 30 większych miejscach składowych i 10 dużych halach spedycyjnych, wszystkich będących własnością poszczególnych członków […].

[…]

[Spółka Fruition] nie posiada gruntów lub nieruchomości – działalność związana ze składowaniem i pakowaniem obywa się w siedzibach członków […]. [Spółka Fruition] dostarczyła do tych miejsc pewne maszyny służące do pakowania oraz urządzenia mające na celu poprawę jakości składowania […]”.

9 W następstwie złożenia rzeczonego wniosku o uznanie właściwe władze brytyjskie przeprowadziły kontrolę w spółce Fruition. Sporządziły one również sprawozdanie z inspekcji przedstawiające istnienie porozumienia w sprawie sprzedaży zawartego ze spółką Northcourt celem skorzystania z usług spółki WWF i wskazały, że spółka Fruition dysponowała jedynie dwoma bezpośrednio zatrudnionymi pracownikami: osobą odpowiedzialną za administrację i jej osobistym asystentem, którzy świadczyli pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy.

10 W grudniu 2003 r. rzeczone władze przyznały spółce Fruition, na podstawie rozporządzenia nr 2200/96, status organizacji producentów. Następnie spółka Fruition mogła otrzymać pomoc wspólnotową, o którą wystąpiła i która była administrowana przez te władze oraz przyznawana wyłącznie producentom zrzeszonym w organizacjach producentów.

11 W latach 2004 i 2005 te same władze sporządziły dwa inne sprawozdania z inspekcji, wskazując, że organizacja producentów Fruiton czyniła zadość wymogom.

12 Decyzją z dnia 10 lipca 2006 r. minister cofnął spółce Fruition status organizacji producentów, w szczególności z tego powodu, że czynności, które powinny być zapewnione przez ten podmiot, były niemal w całości zlecone na zewnątrz i że ponadto spółka ta nie przedstawiła dostatecznych dowodów kontroli sprawowanej w odniesieniu do tych czynności zleconych na zewnątrz. Decyzja ta była konsekwencją audytu Komisji, zgodnie z którym kilka brytyjskich organizacji producentów, wśród których znajdowała się spółka Fruition, nie spełniało kryteriów przewidzianych w rozporządzeniu nr 2200/96. Jeśli chodzi w szczególności o spółkę Fruition, Komisja doszła zasadniczo do następujących wniosków:

„Do 101 członków [spółki Fruition] należy 100% udziałów w kapitale zakładowym [spółki Northcourt]. Do spółki tej należy 50% udziałów w [spółce WWF]. Pozostałe 50% należy do spółki, której właścicielami są rolnicy z Nowej Zelandii. Pomiędzy [spółką Fruition] i tą spółką nie istnieje żadna umowa.

[Spółka WWF] sprzedaje niemal 100% produkcji [spółki Fruition]. [Spółka WWF] jest także odpowiedzialna za organizację przewozu, sortowania, pakowania, kontroli jakości produkcji, przy czym ogólna kontrola produkcji w imieniu służb technicznych [spółki Fruition] i fakturowanie wykonywane są także przez [spółkę WWF]. [Spółka Fruition] za powyższe usługi jest obciążana przez [spółkę WWF] opłatą w wysokości około 150 000 [GBP]. Jest oczywiste, że [spółka WWF] stanowi centrum całej organizacji i wykonuje wszystkie czynności, które zazwyczaj powinna wykonywać organizacja producentów.

Służby Komisji są zdania, że [spółka Fruition] nie spełniła warunków uznania za organizację producentów, ponieważ działalność organizacji producentów jest wykonywana przez [spółkę WWF] i nie jest powierzana tej spółce przez [spółkę Fruition]. Ponadto pozostaje także problem dotyczący struktury, jako że producenci będący członkami [spółki Fruition] nie mają głosu większościowego w odniesieniu do decyzji dotyczących [spółki WWF], co jest sprzeczne z art. 11 ust. 1 lit. d) pkt 3 rozporządzenia nr 2200/96”.

13 Pismem z dnia 7 kwietnia 2008 r. minister potwierdził swoją decyzję z dnia 10 lipca 2006 r. w przedmiocie cofnięcia uznania, oddalając w ten sposób odwołanie od tego aktu złożone przez spółkę Fruition w ramach stosowanego w Zjednoczonym Królestwie wewnętrznego postępowania administracyjnego.

14 W dniu 2 lipca 2008 r. spółka Fruition wystąpiła do sądu odsyłającego ze skargą o zbadanie zgodności z prawem tej decyzji. W swojej skardze spółka Fruition podważa twierdzenie, że na podstawie rozporządzenia nr 2200/96 organizacja producentów sprawuje kontrolę nad działalnością zlecaną na zewnątrz i stąd utrzymuje, iż spełniła w sprawie głównej kryteria uznania, o których mowa w tym rozporządzeniu.

15 Po wysłuchaniu stron i zbadaniu dowodów przedstawionych przez spółkę, sąd odsyłający dokonał w szczególności następujących ustaleń stanu faktycznego.

16 Odnośnie do stosunku umownego między spółką Fruition a spółką Northcourt sąd odsyłający stwierdził, że istniał projekt umowy marketingowej sporządzonej w styczniu 2004 r., który jednak nigdy nie wszedł w życie i który miał na celu umożliwienie funkcjonowania organizacji producentów

spełniającej wymogi nr 2200/96 pod wyłączną kontrolą spółki Northcourt. Sąd ten stwierdził wobec braku formalnej umowy na piśmie, że rzeczywisty związek umowny miedzy spółkami Fruition i Northcourt należało ustalić na podstawie transakcji zawartych między tymi dwoma podmiotami. Sąd odsyłający uznał ponadto, że nie istniało żadne formalne porozumienie między spółką Fruition a spółką WWF.

17 Odnośnie do relacji między spółkami Northcourt i WWF sąd odsyłający stwierdził, że istniała umowa zawarta w 2000 r., która zapewniała spółce WWF kontrolę nad spółką Northcourt w ten sam sposób, w jaki postanowienia projektu umowy z 2004 r. zapewniały spółce Northcourt kontrolę nad spółką Fruition.

18 Sąd odsyłający mógł ponadto zauważyć, że spółka Northcourt była w praktyce związana instrukcjami udzielanymi przez spółkę Fruition, ponieważ udziałowcy tej ostatniej spółki posiadali 93% kapitału zakładowego spółki Northcourt, i że wszystkie osoby zarządzające spółką były członkami spółki Fruiton. Sąd ten również stwierdził, że spółka Northcourt sprawowała kontrolę nad działaniami spółki WWF, ponieważ bezsporne było, że w dacie wydania decyzji o cofnięciu uznania posiadała ona 50% udziałów w kapitale zakładowym spółki WWF, a nie 20%, jak wskazano we wniosku o uznanie spółki Fruiton, oraz że obowiązywał wymóg jednogłośności przy podejmowaniu decyzji. Sąd ten ponadto uznał, że nie istnieją natomiast żadne dowody na to, że spółka Northcourt bądź spółka WWF zgodziły się w formie umowy, że spółka Fruition będzie im udzielała instrukcji, ponieważ takie oświadczenie woli zdaniem spółki nie wynikało ani z porozumienia na piśmie, ani z wyjaśnień zawartych w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy.

19 Sąd odsyłający wreszcie stwierdził, że związek łączący z jednej strony spółkę Fruition i z drugiej strony spółki Northcourt i WWF sprowadzał do tego, że działalność tych podmiotów była prowadzona na bazie konsensusu, i że prawdopodobnie dochodziło do wzajemnych ustępstw. Sąd ten podkreśla, że spółka WWF akceptowała decyzje spółki Fruition, nawet w sytuacjach, w których mogło się to wydawać sprzeczne z interesami handlowymi tej spółki. Ostatecznie, zważywszy na nakładanie się udziałów – spółka Fruition posiadała 93% udziałów w kapitale zakładowym spółki Northcourt, która posiadała 50% udziałów w kapitale zakładowym spółki WWF – strony działały zdaniem tego sądu na zasadzie konsensusu, co oczywiście nie powinno oznaczać, że spółka Fruition mogła za każdym razem przeforsować swoje stanowisko.

20 Sąd odsyłający stwierdził na podstawie tych ustaleń faktycznych, że pytanie podniesione w postępowaniu głównym miało w świetle prawa Unii zasadniczo na celu ustalenie, czy rozporządzenie nr 2200/96 stawia w sposób dorozumiany wymóg, żeby organizacja producentów udzielała usługodawcom zewnętrznym instrukcji w ramach porozumienia umownego, albo czy wystarczy – wręcz przeciwnie – że współzależność kapitałowa między tymi podmiotami pozwala im na działanie na zasadzie konsensusu. Sąd uznał za istotny argument ministra, zgodnie z którym art. 11 tego rozporządzenia zostaje naruszony, w momencie gdy organizacja producentów przekazuje całe zarządzanie, w tym kontrolę nad tym zarządzeniem, podmiotowi zewnętrznemu, lecz wydaje się mu trudne do ustalenia, w jakim zakresie i w jaki sposób należy utrzymać kontrolę oraz czy współzależność między udziałami w kapitale zakładowym w postępowaniu głównym stanowiła spełnienie wymogów prawa Unii.

21 W takich okolicznościach High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy w okolicznościach, w których

a) państwo członkowskie przyznało danemu podmiotowi status organizacji producentów w rozumieniu art. 11 rozporządzenia nr 2200/96;

b) cele i statut tego podmiotu były zgodne z wymogami określonymi w art. 11 rozporządzenia nr 2200/96;

c) na rzecz producentów zrzeszonych w ramach tego podmiotu świadczone były wszystkie usługi, jakie zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 2200/96 powinna na ich rzecz świadczyć organizacja producentów, oraz

d) przy świadczeniu znacznej części takich usług wskazany podmiot posługiwał się podwykonawcami,

art. 11 rozporządzenia nr 2200/96 należy interpretować – zgodnie z zasadą pewności prawa – w ten sposób, że wymaga on, aby rzeczony podmiot sprawował w pewnym stopniu kontrolę nad tymi podwykonawcami?

2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze – jakiego zakresu kontroli wymaga art. 11 rozporządzenia nr 2200/96 zgodnie z jego prawidłową wykładnią?

3) W szczególności – czy dany podmiot sprawował kontrolę w zakresie wymaganym przez art. 11 rozporządzenia nr 2200/96, o ile w ogóle ją sprawował, w okolicznościach, w których:

a) podwykonawcy byli:

— spółką, której 93% udziałów w kapitale zakładowym znajdowało się w posiadaniu członków wskazanego podmiotu, oraz

— spółką, której 50% udziałów w kapitale zakładowym znajdowało się w posiadaniu tej pierwszej spółki i której statut przewidywał, że decyzje spółki winny być podejmowane jednogłośnie;

b) na żadnej z tych spółek nie ciążyło wynikające z umowy zobowiązanie do przestrzegania instrukcji udzielanych przez rzeczony podmiot w związku ze sporną działalnością, ale

c) ze względu na istnienie opisanej wyżej struktury udziałowej omawiany podmiot oraz jego podwykonawcy działali na zasadzie konsensusu?

4) Czy dla udzielenia odpowiedzi na powyższe pytania znaczenie ma okoliczność, że:

a) art. 6 ust. 2 rozporządzenia Komisji [nr] 1432/03 […] w odniesieniu do warunków uznawania organizacji producentów wyraźnie stanowił we właściwym okresie, że »państwa członkowskie określają warunki«, na jakich organizacja producentów może powierzyć stronom trzecim wykonanie swych zadań;

b) państwo członkowskie, o którym mowa w pytaniu pierwszym, nie określiło tych warunków we właściwym okresie?”.

**W przedmiocie pytań prejudycjalnych**

22 Sąd odsyłający w swoich pytaniach, które należy zbadać łącznie, zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 11 rozporządzenia nr 2200/96 należy interpretować w ten sposób, że dla spełnienia określonych w tym przepisie wymogów uznania organizacja producentów, która powierzyła podmiotom trzecim wykonanie zadań podstawowych dla uznania tej organizacji w oparciu o ten przepis, ma obowiązek zachowania kontroli nad tym wykonaniem i – w danym przypadku – w jakim zakresie ma być ona sprawowana.

23 Należy na wstępie podkreślić, że żaden przepis tego rozporządzenia nie sprzeciwia się zlecaniu na zewnątrz działalności, o której mowa w art. 11 tego rozporządzenia.

24 W tym względzie należy stwierdzić, że motyw 7 rozporządzenia nr 1432/2003 przewiduje ewentualność, że organizacja producentów może nie mieć możliwości bezpośredniego zapewnienia efektywnej realizacji wszystkich działań, a art. 6 ust. 2 tego rozporządzenia wyraźnie przewiduje dla organizacja producentów możliwość powierzenia stronom trzecim wykonanie zadań określonych w art. 11.

25 Niemniej jednak takie zlecenie na zewnątrz nie może w żadnym wypadku pozwolić organizacjom producentów na uwolnienie się warunków, którym zostały one poddane dla uznania jako takie na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 2200/96. Jak wynika bowiem z tego artykułu, państwa członkowskie uznają za organizacje producentów w rozumieniu tego rozporządzenia wyłącznie te, które spełniają warunki uznania określone w dwóch pierwszych ustępach tego artykułu. Wśród tych warunków znajduje się w szczególności wymóg określony ust. 2 lit. b) tego samego artykułu, który nakłada na te organizacje obowiązek dostatecznego zagwarantowania tego, że mogą one prowadzić swoją działalność w prawidłowy sposób, zarówno w czasie, jak i pod względem skuteczności.

26 Występując z wnioskiem o uznanie za organizację producentów w rozumieniu tego rozporządzenia, zobowiązują się one bowiem do przestrzegania tych warunków przez cały okres uznania i w szczególności do skutecznego wykonywania działań ciążących na nich na mocy art. 11 tego samego rozporządzenia. Dla utrzymania statusu organizacji producentów niezbędne jest zatem, by organizacje te, gdy tylko zostaną uznane, czuwały nad dalszym wypełnianiem wszystkich warunków uznania podczas tego okresu, a w szczególności zapewniały dalsze skuteczne wypełnianie swoich zadań.

27 Gdyby organizacja producentów mogła powierzyć podwykonawcom wykonywanie swoich podstawowych zadań w sposób autonomiczny i pozbawiony kontroli, nie byłaby już w stanie czuwać w sposób ciągły nad przestrzeganiem warunków uznania określonych w rzeczonym art. 11, w tym warunku ciągłej gwarancji skutecznego wykonywania tych zadań.

28 Odnośnie do wymaganego przez rozporządzenie nr 2200/96 poziomu kontroli, w przypadku gdy organizacja producentów powierzyła podwykonawcom wykonanie zadań podstawowych dla uznania tej organizacji na podstawie art. 11 rzeczonego rozporządzenia, należy stwierdzić, że skoro organizacja ta ma obowiązek ciągłego czuwania nad przestrzeganiem warunków jej uznania, w tym warunku nakładającego obowiązek zagwarantowania skutecznego wykonywania swoich zadań, ten wymóg kontroli może być spełniony, wyłącznie gdy ta kontrola pozwala rzeczonej organizacji na interwencje dotyczące wykonywania tych zadań we właściwym czasie i w sposób wiążący.

29 Taki wymóg kontroli jest spełniony w wypadku, gdy umowa zezwala danej organizacji producentów na pozostanie odpowiedzialną w związku z wykonywaniem zadań zleconych oraz w związku z kontrolą zarządzania ogólnego w taki sposób, że ta organizacja ostatecznie zachowuje prawo kontroli wykonywania zadań i w danym przypadku prawo interwencji we właściwym czasie przez cały okres obowiązywania tego porozumienia.

30 W tym względzie zwyczajna praktyka polegająca na podejmowaniu decyzji na zasadzie konsensusu między organizacją producentów i podwykonawcami, z których usług korzysta, nie może stanowić gwarancji spełnienia wymogu kontroli.

31 Jeśli chodzi natomiast o analizę sytuacji faktycznych i prawnych o niejednokrotnie złożonym charakterze, do właściwego sądu krajowego należy zbadanie w każdym przypadku i przy uwzględnieniu istotnych okoliczności sprawy, w tym rodzaju i zakresu zadań zleconych na zewnątrz, czy dana organizacja producentów zachowała kontrolę wymaganą w art. 11 rozporządzenia nr 2200/96.

32 Z powyższych rozważań wynika zatem, że art. 11 rozporządzenia nr 2200/96 należy interpretować w ten sposób, że dla spełnienia warunków uznania określonych w tym przepisie organizacja producentów, która powierzyła podwykonawcom wykonywanie zadań podstawowych z punktu widzenia jej uznania na podstawie tego przepisu, ma obowiązek zawarcia umowy pozwalającej jej na zachowanie odpowiedzialności za wykonywanie tych zadań oraz za kontrolę zarządzania ogólnego, w taki sposób, by ta organizacja ostatecznie zachowała prawo kontroli wykonywania zadań i w danym przypadku prawo interwencji we właściwym czasie przez cały okres obowiązywania tej umowy. Do właściwego sądu krajowego należy zbadanie w każdym przypadku i przy uwzględnieniu istotnych okoliczności sprawy, w tym rodzaju i zakresu zadań zleconych na zewnątrz, czy dana organizacja producentów zachowała taką kontrolę.

## W przedmiocie kosztów

33 Dla stron postępowania w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

**Artykuł 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2699/2000 z dnia 4 grudnia 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że dla spełnienia warunków uznania określonych w tym przepisie organizacja producentów, która powierzyła podwykonawcom wykonywanie zadań podstawowych z punktu widzenia jej uznania na podstawie tego przepisu, ma obowiązek zawarcia umowy pozwalającej jej na zachowanie odpowiedzialności za wykonywanie tych zadań oraz za kontrolę zarządzania ogólnego, w taki sposób, by ta organizacja ostatecznie zachowała prawo kontroli wykonywania zadań i w razie potrzeby prawo interwencji we właściwym czasie przez cały okres obowiązywania tej umowy. Do właściwego sądu krajowego należy zbadanie w każdym przypadku i przy uwzględnieniu istotnych okoliczności sprawy, w tym rodzaju i zakresu zadań zleconych na zewnątrz, czy dana organizacja producentów zachowała taką kontrolę.**

Podpisy